

08 — БЕЛЕ ПАСИЈЕ ЛИВАДЕ

Звали смо их Беле Пасије Ливаде. Група глатких, гранитних плоча тек прст изнад површине мора, скупљених у групу као крдо преплашених животиња.

Површина им је глатка као стакло и са обале бљешти окупана сунчевом светлошћу. Немирно море често их прекрије зеленим алгама а сваки кер, чим се откине са ланца отплива тамо на њих и завија док га неко не довуче или зими прогутају немирни таласи. Отуда им такво име.

*

Јутра су на овој обали, овом острву и овом свету увек непријатна, мигренична и превише светла. Нешто у вези са овим сунцем.

Када прође тај непријатни увод дан је као и сваки други било где на Земаљској обали. Рибари гамижу ка мору, чамцима и бродићима; кочарима, стајачичарима, потезачарима, плива-

ричарима и другим неформалним бродићима и чамцима који служе за риболов. Јер то је оно што ми радимо и чиме се бавимо овде.

Морско дно је овде чудан сплет коралног гребења. Испод површине плавичасте и дубко прозирне воде рибе се крећу правим воденим аутопутевима. Увек их је очаравајуће гледати са палубе једног од тих бродова. Као крв која јури кроз вене неког организма. Крв океана.

Риболов се завршавао у подне. Након поднева риба је нестајала до сутрадан и нико није знао где. Још једна од овдашњих нерешених мистерија. Није ни било важно. За тих неколико сати све мреже већ су биле пуне. Овде се рибе нису плашиле људи, нису мењале правац кретања због бродића и свако јутро пролазиле су у истом бескрајном броју коралним плићацима. Тако је већ годинама.

Стајао сам наслоњен на ограду брода и гледао према обали замишљено. Још је нисам видео, а ни луку која се сваке године све више ширила као рак по острву, само је одсјај Пасијих Ливада бљештао као неки светионик.

Причао сам Марји о њима. Весна каже да је још мала и не разуме али ја јој и даље причам и шаљем поруке, сваки дан. Желим да запамти мој глас, да га научи, заволи. Да не будем само странац када дођем.

Пас залаја негде десно од мене и потом чух удар од воду.

„Ено га Брадо, оде да завија.“ Брим је стао поред мене, нико ме није овде звао по имену, нису га ни знали.

„Како је изашао?“ Бека сваки дан затворим у кабину када кренемо према луци.

„Откуд знам, можда је сам отворио?“ кезио се својим широким осмехом који је наказно пристајао његовом шпицастом лицу. Иза се чуо смех остатка посаде. Неко га је пустио. Спустио сам скутер у море и сишао на њега.

„Е, по пиво да ће стићи пре тебе?“ Бек је био већ надомак плоча и грабио је као луд.

„Јебите се.“ Чуо сам ругање кроз буку скутера.

Када сам стигао до плоча Бек је већ седео на средњој и завијао, био је нека крупна балканска раса, крупан глас. Није

обратио пажњу на мене. Пажљиво сам дошао до ивице и попео се на плочу. Глатка. Као огледало. Видео сам свој мутан лик на површини, упркос светлости. Никада пре нисам био на њима. Ретко ко овде долази, осим да одведе пса. Људе плаше плоче иако нико то не признаје. Нико их и не спомиње као да нису ту. Једноставно их игноришу. А оне су ипак ту, највеће чудо које постоји. Гранитне плоче на површини мора. Без потпорних стубова који их држе, без ичега у себи, лебде ту, не тону, не плове, не мрдају и не мењају се. Чему служе, ко их је и када поставио ту, како не потону? Нико не зна. Педесетак квадратних плоча разбацаних без неког реда, бљеште и привлаче псе.

„Хајде Бече, идемо!“ Држао сам скутер једном руком како не би отплутао. „Хајде дечко!“ на моје изненађење он прекину да завија и крену према мени. Покупио је нешто са једне плоче и носио ми то у зубима.

*

Бар је био пун дима и рибљег смрада. Нисам примећивао пре али сада јесам. Примећивао сам и усиљен смех, превише

алкохола који се пио као лек и погледе препуне скривених слика. Успешно скриваних од других, неуспешно од себе самих. И зато алкохол. Једина терапија за ране на души коју може да понуди ова обала страћара, свет пустиња и град пустињака.

„Још ову годину, и идем! Попишам се на ову пичкојебину!“ први.

„И ја ћу. Наћу жену, направити децу...” други.

„Аха, и шта ће јести? Ваздуха? Не сери сваки дан исто...” трећи.

И јесте било исто. Сваки дан. Чуо сам овај разговор стутину пута, сваки дан. Оставио сам пиће непопијено и велику напојницу. Приметио сам како ме је конобарица погледала. Помислила је да ћу се убити. Често је то овде.

Смркло се. Сео сам у гумени чамац и кренуо према Белим Пасијим Ливадама. Сами Бек и ја. Нисам имао кога другог повести. Схватио сам то доле, у бару. Нико не би хтео поћи са мном. Чудно је, нисам осећао ништа док сам гледао луку. Збогом.

Чуо сам кораке у кући након другог звона. Потмуло лупкање кроз ходник и врата су се отворила. Весна се укочила. Препознала ме удмах упркос неуредној бради и коси, загрлила и почела плакати. Бек залаја иза нас.

„Мама? Ав, ав...” поред Весниних ногу дете је стајало несигурно и показивало на Бека. Моја Марја је порасла.

*

Био сам у стакленику са Марјом и Беком када је Весна ушла.

„Ниси чуо новост?”

„Какву?”

„ТУ9 је нестала! Сада сам чула на ТВ-у!” Наставио сам брати парадајз једном руком држећи Марју другом.

„Цела планета једноставно нестала!” гледала је у мене „дан након што си ти стигао кући..Томо?” Пришао сам Беку и почешао га по глави. „Знаш...тамо је било једно место, чудно место. Могао си да видиш месец са њега, баш као да стојиш у дворишту овде, испред куће. Са тог места могао си и да одеш где хоћеш, да

видиш шта хоћеш, добијеш шта хоћеш, само ако желиш... пун месец...”

„Томо... шта се десило тамо? Како си дошао отуда...?» Весна је била забринута.

„Хајде да беремо поврће! Ко набере најмање он је мага!“ Марја је цикнула радосно, Бек залајао а Весна се осмехнула.

Тамо у кући, на дну ормара била је једина ствар коју сам понео са собом са планете TU9. Папирне новине на чијој је насловници писало: МИСТЕРИЈА, НЕСТАЛА ПЛАНЕТА.